

Zlatishte e pyrvata ogneva linija nad Saraevo, na kojato sa zaginali naj-mnogo syrbi.

Pod okopite, pod neprekysnat snajperski ogyn, se vijat nadolu serpentinite na pytja, kojto vodi ot Trebevich kym grada. Tova sa ‘Osmicite’, po koito kato deca se spuskahme s shejni, dokato vjatyryt svireshe v ushite ni, a kosite na momichencata ni gydelichkaha po nosovete. Sega tuk se zagiva.

Stoim v okopa, dokato vali onzi syshtijat puhkav snjag, pokrivajki nashija bljan dolu sys synna belota.

Po stenite na zadimenata zemljanka zad gyrba ni sa nalepeni goli krasavici, izrjazani ot iljustrovani spisanija. Zheni tuk, inache, ne idvat, tvrde opasno e. Kozhata na dlanite na dripavite braniteli na onova, koeto e ostanalo ot Saraevo, zalepva za ledenija metal na oryzhieto. Njama rykavici.

Na pozicijata ne zavarvam nito edin boec ot minalata zima. Zaginali sa vsichki, osven Vuk, ot kogoto e zagubena vsjakakva sleda. Njakoi tvyrđjat, che i toj bil zaginal, a drugi – che se vyrnal v Amerika, kydeto, predi tazi vojna, zhivjal celi deset godini. Tam rabotel naj-razlichni raboti: bil sparing partnjor na boksjori, naematel na parking v Bronks (Nju Jork), pazitel na reda v diskoteki, kaskadjor i bodigard. A prez cjaloto tova vreme da izdyrzhhi mu pomagala samo edna mechta – da se vyrne v Saraevo i otново da otvori hana, kojto otdavna dyrzhali negovite stari, kraj pytja, na izhoda na grada. “Rjadko ima syrbin, kojto da poznavaja djado si!” – kazal edin poet. Djadoto na Vuk zaginal v Pyrvata svetovna vojna, a bashta mu e ubit vyv Vtorata. “Koj ni e vinoven, che sme postroili kyshta nasred pytja!” – pisal Jovan Cviich. A tehniyat han naistina bil na pytja. V amerikanskija zatvor ‘Kuentin’, kydeto prekaral edna godina zaradi njakakvo sbivane i nezakonno pritezhavane na oryzhie,

Vuk, spodeljajki kilijata s edin ot italianskite mafioti, spechelil blagosklonnostta im, tyj kato te vednaga poznali v negovo lice smel i reshitelen chovek, i, sled kato izljazyl, stanal djasna ryka na 'capo di famiglia' Luchiano Gapa, kojto mu dal vyzmozhnost da razvie samostojatelen biznes s riba na dokovete na Nju Jork. Vmesto da ostane v Amerika i da zabogatee, Vuk syumjal da spre navreme, da likvidira biznesa, da iztegli parite si i da se vyrne v rodnija si grad, kydeto otkupil njakogashnija imot na predcite si, a ot starija han napravil edin ot naj-luksoznite restoranti v grada.

Razbral, che izbuhvaneto na vojnata e samo vypros na dni, otvoril shiroko vrati za vseki, kojto se otbie, a ot frizerite izvadil vsichki zapasi ot divech, agneshko, pileskho i riba, zapochvajki nevizhdana goshtavka, kojato, govori se i dnes, prodylzhila cjala sedmica. Goshtaval bezplatno i syrbi, i hyrvati, mjusjulmani i evrei, kakti i mnogo chuzhdenci, koito sluchajno bili v grada. Kogato bila izpita i poslednata butilka frensko vino ot mazata, i do posledna kapka – golemite kolekcii shotlandsko uiski i amerikanski byrbyn, vzal karabinata, a kljuhovete zakachil na halkata na vynshnata vrata, zaedno s belezhka, na kojato bila napisana zaryka kym bydeshtija sobstvenik: "POPAZI MI GO, DOKATO SE VYRNA."

Cjala godina ot okolnite planini Vuk nabljudaval s binokyl svoja restorant, a kogato edna sutrin syzrjal zelenoto zname s liliite vyrhu pokriva na hana, v kojto se nastanil shtabyt na mudzhahedinite, lichno postavil snarjad v cevta na edno orydie, pricelil se s pomoshtta na artilerist i drypnal vryvta, gledajki kak mechtata mu otiva vyv vyzduha.

Izpushil poslednata cigara do orydieto i izcheznal bez sleda, predi mechtata mu, prevyrnata v tymen oblak dim, da izblednee v saraevskoto nebe.